

Китоби Юил ва Калисои Лоудикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум — Рақами бисту шаш

Jeff Pippenger

2026-01-12

Рақами бисту шашум

Чаҳор насли Юил вайронии тадриҷии тоқзори Худоро аз соли 1863 то қонуни якшанбе ифода мекунад. Рақами чор ҳамчунин чор сифати ҳислати Масеҳро рамзӣ месозад. Керубимҳо дар мақдасгоҳ чор зухури чехравӣ доранд, ва он зухурот бо тақсими чаҳоргонаи Исроили қадим, ҳангоме ки онҳо гирди мақдасгоҳ урду мезаданд, мувофиқат мекунад. Онҳо ҳамчунин чор Инчилро намоёндагӣ мекунад.

Ва дар хусуси шабеҳи рӯйхошон, ҳар чори онҳо рӯйи одам доштанд, ва рӯйи шер дар ҷониби рост; ва ҳар чори онҳо рӯйи гов дар ҷониби чап доштанд; ҳар чори онҳо инчунин рӯйи уқоб доштанд. Ҳизқиёл 1:10.

Ва ҳайвони аввал мисли шер буд, ва ҳайвони дуюм мисли гӯсола, ва ҳайвони сеюм рӯйе чун рӯйи инсон дошт, ва ҳайвони чорум мисли уқоби паррон буд. Ваҳй 4:7.

Китоби Муқаддас (Адад 2) дувоздаҳ сибтро — ба истиснои Левӣ, ки бевосита гирди хаймаи ибодат урду мезад, — тасвир мекунад, ки ба чор урдуи иборат аз се сибтӣ ҳар яке ташкил ёфта, дар чор самти асосӣ гирди муқаддасгоҳ ҷойгир буданд, ва ҳар яке зери аламе, яъне парчам ё нишоне, қарор дошт. Ин тартиб як ҳаммонандии рамзиро ба вучуд меовард, ки дар он урдуи заминӣ тахти осмониро, ки каррубиён онро ниғаҳбонӣ мекунад, инъикос менамояд.

Яҳудо ба ҷониби шарқ, сӯи офтоби тулӯёкунанда, дар даромадгоҳи муқаддасгоҳ рӯ ба рӯ меистод. Нишони Яҳудо шер буд, зеро он Шери қабилаи Яҳудоро ифода мекунад. Ду қабилае ки бо Яҳудо буданд, Исокор ва Забулун буданд. Дар рӯёи Юҳанно, ҳайвони аввал мисли шер буд, ҳамон тавр ки каррубиёни Ҳизқиёл низ чехраи шер доштанд. Реубен, ки рамзи инсон буд, дар ҷануб бо Шимъун ва Ҷод қарор дошт. Дар ғарб Эфроим буд, ва Бинёмин ва Менашше бо гов ифода мешуданд. Дар шимол Дон буд, бо Ошер ва Нафтолӣ, ки бо уқоб ифода мешуданд. Пайванди қабилаҳо бо чор чехраи муқаддасгоҳи осмонӣ дар чор Инчил ифода ёфтааст.

Матто шерестани Яҳудо мебошад, Марқӯс гови қурбонӣ аст, Луқа инсон ва Юҳанно уқоби баландпарвоз. Масеҳ, ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо, Худро ҳамчун Он касе муаррифӣ мекунад, ки Каломии нубуввати Худро мӯҳр мекунад ва мӯҳрро аз он мебардорад. Китоби Матто нисбат ба се Инчили дигари якҷоя гирифташуда бештар ишораҳои мустақим ба иҷро шудани пешгӯиҳои Масеҳӣ (12) дорад. Ҳатто наздик ҳам нест.

Китоби Матто Каломи нубуввати Худоро ифода мекунад. Луко, ки табиб буд, Инчили худро аз дидгоҳи Масеҳ ҳамчун Писари Одам баён мекунад, зеро Луко рӯи одам аст. Маркус Инчили худро дар бораи Масеҳ аз дидгоҳи қурбонии тақдимишавандае, ки Масеҳ онро таҷассум мекард, баён менамояд, зеро Маркус гов аст. Юҳанно уқоби баландпарвоз аст, ки дар баёни Инчили Масеҳ чизҳои амиқи Худоро пешниҳод кардааст.

Муҳим аст, ки Китоби Матто чунон фаҳмида шавад, ки дар Каломи набавӣ муаррифӣ гардидааст. Китоби Матто Шери қабилаи Яхудо, Сарвари Каломи набавии Ё, Шуморагари Аҷоиби асрор, Забоншиноси Аҷоиб, Он касест, ки Каломи Худро мӯҳр мекунад ва аз мӯҳр мебарорад. Исо Алфа ва Омега аст, ва Ё Калом аст. Аввалин китоби Аҳди Ҷадид ва охирин китоби Аҳди Ҷадид китобҳои набавӣ мебошанд. Аксарият ин ҳақиқатро дар бораи Китоби Ваҳй медонанд, вале шояд дарк накарда бошанд, ки Матто алфай Аҳди Ҷадид аст; бинобар ин, он бояд бо омегаи Аҳди Ҷадид мутобикат кунад. Он бояд анҷомро, яъне Китоби Ваҳйро, намояндагӣ намояд.

Аз ин рӯ, вақте ки мо дар Инчили Матто хатти мувозии хатти таърихи аҳдро аз китоби Ҳастӣ, ки дар бобҳои ёздаҳум то бисту дуюм баён шудааст, меёбем, ин ҷуз ҳақиқате нест, ки Шери сибти Матто онро мекушояд. Дувоздаҳ боби таърихи аҳд, ки дар Ҳастӣ, Матто ва Ваҳй намояндагӣ шудаанд, ҳоло кушода мешаванд, ва он чи мо муайян месозем, ин аст, ки боби бисту сеюми Матто ҷудоии доноён ва нодонро дар масали тоқзор намояндагӣ мекунад. Ҳашт ҷой бар қавми пешини аҳд, ки ҳамтои нубуввати худро дар ҳашт ҷон, ки яксаду чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекунад ва ба киштии наҷот медароянд, меёбанд. Бисту се намояндагии қорест, ки дар муқаддасгоҳи Осмонӣ ҳангоме оғоз ёфт, ки 2300 рӯз 22 октябри соли 1844 ба анҷоми худ расид, ва боз дар қонуни якшанбеи наздикулвукӯ чунин хоҳад кард. Боби 23 ин ҳақиқатро ишора мекунад.

Боби бисту чорум дар ҳоле руҳ медиҳад, ки Масеҳ тоза гуфтугӯи Худро бо Исроили муртад ба анҷом расонда, барои охирин бор маъбади яҳудиё тарк кардааст. Рақами 24 рамзи гузариши Исроили қадим ба Исроили навин аст, ҳамоно нуқтаи айнии таърихи нубувватӣ, ки Масеҳ дар он истода буд, вақте ки паёми Худро дар Матто бисту чор пешниҳод кард. Паёми нубуввати Матто 24 тасвири Илоҳии усули «хат бар хат» аст, ки махсусан ба таърихи миллери то мурочиат мекунад, ва аз ин рӯ ба таърихи яксаду чилу чор ҳазор низ. 24 ба воситаи калисои Ваҳй 12 муаррифӣ мешавад, ки бар моҳе истодааст, ки нури офтоби адолатро инъикос мекунад. Бар сари вай дувоздаҳ ситора аст, ки 24-ро ифода мекунад, зеро вай таърихеро ифода мекунад, ки то таваллуди Масеҳ мерасад, вақте ки 12 қабилаи Исроили қадим ба дувоздаҳ шогирди Исроили навин табдил меёфтанд. Дар боби бисту чорум таърихи миллери то аз соли 1798 то ноумедии бузург муаррифӣ мешавад. Сипас Матто 25 меояд.

Рақами 25 рамзи левизодагон аст, ҳоҳ нек бошанд, ҳоҳ бад; вале ҳамоно қадар муҳим аст, ки он ҷудо шудани левизодагони доно ва шарирро низ ифода менамояд. Матто 25 бар асоси се шохид, ё се масал, раванди ҷудошавиёро муайян мекунад, ки бо рақами бисту панҷ ифода шудааст. Албатта, масали даҳ бокира таърихи миллери то, инчунин таърихи яксаду чихилу чаҳор ҳазорро ифода мекунад. Он таърих, таърихи фариштаи яқум аст; масали талантҳо —

фариштаи дуҷум; ва масали гӯсфандон ва бузҳо — довари фариштаи сеҷум аст.

Бобҳои бисту шаш то бисту ҳашт таърихи Фисҳро то супориши башорати пас аз маслубшавӣ муайян мекунам.

Ва ҳангоме ки Исо ҳамаи ин суҳанонро ба анҷом расонд, ба шогирдонаш гуфт: «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди Фисҳ хоҳад буд, ва Писари Одам таслим карда мешавад, то маслуб гардад». Матто 26:1, 2.

Хулосаи марҳилаҳои гуногун дар боби 26 чунин аст: дар оятҳои сеҷум то панҷум нақшаи куштани Исо баён мешавад. Сипас, дар оятҳои шашум то сездҳум, Исо дар Байт-Анѐ тадҳин карда мешавад. Дар оятҳои чордҳум то шонздаҳум, Яҳудо Масеҳро ба сӣ порча нуқра таслим мекунад. Сипас, дар оятҳои ҳабдаҳум то бисту панҷум, иди Фисҳ бо шогирдони Ё фаро мерасад. Дар оятҳои бисту шашум то бисту нӯҳум, Исо Шоми Худовандро барқарор мекунад, ва дар ояти сиҷум, Исо инкори Петрусро пешгӯӣ менамояд. Дар оятҳои сиҷум шашум то чилу шашум, Исо дар Ҷатсамонӣ мебошад. Дар оятҳои чилу ҳафтум то панҷоҳу шашум, Исо дастгир карда мешавад; сипас, дар оятҳои панҷоҳу ҳафтум то шасту ҳаштум, Исо дар ҳузури Қаёфо ва Шӯрои Олии Яҳудиён қарор дорад. Аз ояти шасту нӯҳум ба баъд, инкори Масеҳ аз ҷониби Петрус баён карда мешавад. Ин боб даҳ марҳилаи мушаххасро дар бар мегирад, ки бояд дар айёми охир тақрор шаванд.

Боби бистуҳафтум низ даҳ нишонаи равшан дорад. Исо ба Пилот супурда мешавад, сипас Яҳудо худро ба дор меовезад, баъд Исо назди Пилот бурда мешавад, сипас Бараббо интиҳоб карда мешавад, Пилот Исоро месупорад, то маслуб карда шавад, баъд Исоро масҳара мекунам, сипас маслубшавӣ, баъд марги Исо, сипас Исоро ба хок месупоранд ва баъд посбонон назди қабр шаҳодат медиҳанд.

Боби бисту ҳаштум танҳо се нишонаро дар бар мегирад: нахуст эҳё, сипас дурӯғи Синедриён ва баъд аз он амри бузург. Се боб бо бисту се нишонҳои мушаххаси салиб, ки дар таърихи саду чилу ҳазор тақрор хоҳанд шуд.

Матто 26 – Даҳ аломати роҳ

1. Сӯиқасди саркоҳинон ва пирони қавм барои куштани Исо (оятҳои 3–5)
2. Масҳ кардани Исо дар Байт-Ҳанѐ аз ҷониби зане бо қути мармарин (оятҳои 6–13)
3. Яҳудо розӣ шуд, ки Исоро ба сӣ порчаи нуқра таслим кунад (оятҳои 14–16)
4. Омодаасозӣ ва хӯрдани иди Фисҳ бо шогирдон (оятҳои 17–25)
5. Таъсиси Шоми Худованд (оятҳои 26–29)
6. Пешгӯии инкори Петрус (оятҳои 30–35)
7. Азоби ҷонкоҳ дар Ҷатсамонӣ (оятҳои 36–46)
8. Хиёнат ва дастгир шудани Исо (оятҳои 47–56)
9. Исоро назди Қаёфо ва Шӯрои Олии Яҳудӣ муҳокима карда шуд (оятҳои 57–68)
10. Инкори секаратаи Петрус (оятҳои 69–75)

Матто 27 – Даҳ нишона

1. Исоро ба Пилотус супурданд (оятҳои 1–2)
2. Пушаймонӣ ва худкушии Яхудо (оятҳои 3–10)
3. Исо назди Пилотус — муҳокимаи расмии румӣ (оятҳои 11–14)
4. Интиҳоби Бараббос бар Исо (оятҳои 15–26)
5. Пилот Исоро месупорад, то маслуб карда шавад (аз ҷумла озод кардани Бараббос)
6. Масхара ва тозиёназании сарбозон (оятҳои 27–31)
7. Маслубшавӣ (оятҳои 32–44)
8. Марги Исо (оятҳои 45–50)
9. Аломатҳои ғавқуттабӣ ва дафн аз ҷониби Юсуфи Ариматиё (оятҳои 51–61)
10. Гузоштани посбон бар сари қабр (оятҳои 62–66)

Матто 28 — Се Нишонаи Роҳ

1. Эҳё шудан ва қабри холӣ (оятҳои 1–10)
2. Дурӯғи саркоҳинон ва пирон ба сарбозон (оятҳои 11–15)
3. Вазифаи бузург (оятҳои 16–20)

Ҳамон тавре ки таҷрибаи Масеҳ — аз тадҳин шудан дар Байтания то Амри Бузург — анҷоми хизмати заминии Ё ва оғози Инҷилро барои ҳамаи халқҳо нишон дод, ҳамин тавр ҳамин нишонаҳои роҳ дар таҷрибаи бақияи Худо низ тақрор мешаванд, вақте ки онҳо ба анҷоми муҳлати имтиёз ва пирӯзии ниҳони худ наздик мегарданд.

Бобҳои бисту шаш то бисту ҳашт таърихи Фисҳро муаррифӣ мекунанд, ки бар пояи 23 нуқтаи муайяни роҳ сохтор ёфтааст ва онҳо дар ҷараёни таърихи пеш аз қонуни якшанбе ва пас аз он тақрор мешаванд.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Саркоҳини мо ба муқаддастарин ҷой, барои поксозии муқаддасгоҳ, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадимулайём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён шудааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ пешгӯӣ кардааст, ҳама тавсифи як воқеа мебошанд; ва ин ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 тасвир намудааст, ифода ёфтааст». «Муборизаи Бузург», 427.

Анҷоми 2300 рӯз дар 22 октябри соли 1844 дар қонуни якшанбе тақрор мегардад. Бисту се аломати роҳ, ки дар се боби охири Матто ҷой гирифтаанд, он хуни гаронбаҳоро муайян месозанд, ки барои пайвастании Илоҳият бо инсоният ба кор бурда мешавад.

«Шафоати Масеҳ ба манфиати инсон дар муқаддасгоҳи болоӣ ба андозаи марги Ё бар салиб барои нақшаи наҷот муҳим ва зарур аст. Бо марги Худ Ё он кореро оғоз намуд, ки баъд аз эҳёи Худ барои ба анҷом расондани он ба осмон сууд кард. Мо бояд бо имон ба дохили парда дароём, “ба он ҷое ки Пешрав барои мо даромадааст”. Ибриён 6:20. Дар он ҷо нур аз салиби Ҷалҷото инъикос меёбад. Дар он ҷо мо метавонем дарки равшантаре аз

асрори начот ба даст оварем. Начоти инсон бо арзише бениҳоят гарон барои осмон ба анҷом расидааст; қурбонии овардашуда ба фарохтарин талаботи шариати шикасташудан Худо комилан ҷавобгӯст. Исо роҳро ба сӯи тахти Падар кушодааст, ва ба воситаи васотати Ё хоҳиши самимии ҳамаи онҳое ки бо имон назди Ё меоянд, метавонад ба ҳузури Худо пешкаш гардад». «Муборизаи Бузург», 489.

Боби 23-юми Матто маҳкумияти коҳиноти қалбакиро таъкид мекунад. Бобҳои бисту шашум то бисту ҳаштум нисбат ба боби бисту сеюм омега мебошанд. Левизодагони қалбакӣ, исёни рӯ ба авҷи пирон дар тӯли чор насл, нишонаҳои роҳро дар се боби охир ба вучуд оварданд.

Боби бисту чорум усули «хат бар хат»-ро ҳамчун усули Масеҳ муайян мекунад, зеро Ё аз харобии Ерусалим истифода мебарад, то чизҳоеро, ки ҳастанд, чизҳоеро, ки будаанд, ва чизҳоеро, ки хоҳанд буд, тавсиф намояд.

Фурӯпошии Ерусалим дар соли 70 милодӣ, дар ҳамон рӯзе аз сол ба вуқӯъ пайваست, ки Ерусалим бори аввал аз ҷониби Набукаднесар вайрон карда шуда буд. Нобуд шудани Ерусалим аз ҷониби Набукаднесар таърихи гузашта буд, ва таърихи Масеҳ, вақте ки Титус Ерусалимро гирифт, анҷоми ҷаҳонро ба таври рамзӣ ифода мекард. Матто 24 усули «сатр бар сатр»-ро боло мебардорад ва ба ин тартиб «методология»-ро ҳамчун як ҷузъи шаҳодати нубувватӣ муайян месозад.

Дар боби 24 аст, ки Масеҳ зарурати фаҳмидани «макруҳияти вайронӣ»-ро, ки Дониёли набӣ дар бораи он сухан гуфтааст, муайян менамояд, ки ҳамон фаҳмиши бунёдии Уилям Миллер ва он рамзест, ки рӯйёро дар китоби Дониёл барқарор мекунад. Он ҳамчунин исёни адвентизмро ифода менамояд, зеро онҳо фаҳмиши миллеритиро дар бораи «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл рад карданд ва ба ин васила аз гумроҳии саҳти боби дуюми 2 Таслӯникиён шарик шуданд. Ин боб бевосита бо Луқо 21 пайваст аст ва ба ин тартиб 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844-ро муайян мекунад, ки намунаи 9/11 то қонуни якшанбе мебошад. Он ҳамчунин бо «замонҳои ғайрияхудиён» дар Луқо 21:24 пайваст аст, ки калиди асосӣ барои кушодани «ҳафт замон»-и Мусо мебошад ва ҳамзамон бо чен кардани маъбад дар Ваҳй боби ёздаҳ ҳамоҳанг аст.

Аз боби бисту сеюм оғоз намуда, пас аз он 24 ва 25, ва сипас бо бобҳои 26 то 27 анҷом меёбад — се бобе, ки бисту се нишонаи роҳро дар бар доранд, ки омегаи алфои боби бисту сеюм мебошанд. Боби бисту шашум, вақте ки ба бисту ҳафт ва бисту ҳашт ҷамъ карда мешавад, ба «81» баробар аст, ки рамзи қаҳонат мебошад. Бар асоси се шоҳид (Ҳастӣ, Матто ва Ваҳй), бобҳои 11 то 22 як хат мебошанд. Бобҳои 23 то 28 хати ҳақиқатанд, ки аз 23 оғоз ёфта, бо 23 анҷом меёбад.

Бобҳои як то даҳ нахустин аз се хатти нубувватӣ дар китоби Матто мебошанд. Даҳ боб, пас аз он дувоздаҳ боб, ва пас аз он шаш боб. Илҳом ба мо хабар медиҳад, ки ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас дар Ваҳй ба ҳам мерасанд ва ба анҷом мерасанд, ва бинобар ин ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас дар Матто низ ба ҳам мерасанд ва ба анҷом мерасанд. Матто, ҳамчун чеҳраи шери қабилаи Яҳудо, дувоздаҳ нубуввати ҷудогонаи Масеҳиро муайян мекунад, ва он дувоздаҳ порча нишонаҳои роҳии таърихи миллериён ва яксаду чилу ҷаҳор

ҳазорро ба вучуд меоранд. Чунон ки китоби Ваҳй бо ваҳйи Исои Масеҳ оғоз меёбад, боби якуми Матто ваҳйи Исои Масеҳро пешкаш мекунад, ки бо ҳаёт ва шаҳодати Мусо, бо таърихи зиддимасеҳ, дар ҳоле ки се унсури калисои зафармандро, ки ба воситаи пайғамбар, коҳин ва подшоҳ намояндагӣ мешаванд, муайян месозад.

Матто бо зуҳури Исои Масеҳ дар заминаи аҳди Худо бо қавми баргузида оғоз мекунад. Аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насл буд, аз Довуд то асирӣ дар Бобил чордаҳ насл буд, ва аз Бобил то Масеҳ боз чордаҳ насли дигар аст. Насабномаи Масеҳ дар Матто бо Мусо мувофиқат мекунад, зеро Мусо алфои Масеҳ, омега, мебошад. Ҳаёти яксаду бистсолаи Мусо бо яксаду бист соли муҳлати имтиҳонӣ дар таърихи Нӯҳ мувофиқат мекунад. Бинобар ин, аҳди Нӯҳ бо аҳди қавми баргузида пайваст аст. Яксаду бист соли Мусо се давраи чилсоларо ифода мекунад, ки бо куштани мисрӣ аз ҷониби Мусо дар анҷоми чиҳил соли аввал, ва бо куштаи шудани нахустзодаҳо, фиръавн ва лашкари ӯ дар анҷоми давраи дуҷоми чиҳилсола, ба анҷом расиданд. Давраи дуҷоми чиҳилсола бо исён дар Қодеш анҷом ёфт, ва давраи сеҷоми чиҳилсола бо исёни дуҷоми Қодеш ба анҷом расид. Ҳамаи се хатти нубуввати алфо дар Қодеш ба анҷом мерасанд, ва се хатти нубуввати насабномаи Матто дар Довуд, асирӣ дар Бобил ва Фиристодаи аҳд ба анҷом мерасанд.

Вақте ки алфои Мусо бо омегаи Масеҳ ҳамоҳанг мегардад, шаш шоҳиди Қодеш вучуд дорад, ки он 1863 ва қонуни якшанбе мебошад. Насабномаи Матто шаш Довудро дар Қодеш ҷой медиҳад, ки он ҷо адвентизми муртад ба Бобил бурда мешавад, дар ҳоле ки Масеҳ аҳдро бо яксаду чилу чор ҳазор тасдиқ менамояд. Бо ҷой додани Довуд дар қонуни якшанбе, шоҳиди дуҷоми Довуд барқарор карда мешавад, ва Довуд яке аз се намояндаи инсонӣ мебошад, ки хизматро дар сисолагӣ оғоз карданд. Масеҳ, Довуд, Юсуф ва Ҳизқиёл ҳама кори худро дар синни сӣ оғоз намуданд. Якҷоя ин чаҳор сисолае, ки ба хизмат оғоз карданд, иттиҳоди Илоҳият бо инсониятро намояндагӣ мекунанд, вақте ки калисои мубориз ба калисои ғолиб табдил дода мешавад. Он калисо аз як пайғамбар, як коҳин ва як подшоҳ таркиб ёфтааст. Ин дигаргунсозӣ бо қонуни якшанбе аломатгузорӣ мешавад, ки он ҳамчунин Қодеш аст; бинобар ин, Довуд дар насабномаи Матто бо Довуди сисола ҳамоҳанг мешавад.

Сӣ соли омодагӣ бо чорсаду сӣ соли аҳди Иброҳим мувофиқат мекунад, ҳамчунин бо синну соли коҳин ва бо 1290 соли Дониёл 12:11. Дар мақолаи навбатӣ мо ҳар яке аз он дуvozдаҳ нубуввати Масеҳиро дар дохили китоби Матто баррасӣ хоҳем кард. Мо нахуст се хатти нубувватиро дар Матто муайян мекунем: бобҳои як то даҳ, пас аз он бобҳои ёздаҳ то бисту ду, ва сипас бобҳои бисту се то бисту ҳашт.

«Муддате пас аз ноумедии соли 1844, ман низ, ҳамроҳ бо ҷамоати адвентистон, бар он будам, ки он вақт дари марҳамат барои ҷаҳон абадан баста шудааст. Ин мавқеъ пеш аз он қабул шуда буд, ки аввалин рӯзи ман ба ман дода шавад. Нуре, ки Худо ба ман ато фармуд, хатои моро ислоҳ кард ва ба мо имкон дод, ки мавқеи ҳақиқиро бубинем.»

«Ман ҳанӯз ҳам ба назарияи “дари баста” имон дорам, вале на ба он маъно, ки мо дар оғоз ин истилоҳро ба кор мебардем ё ба он маъно, ки муҳолифони ман онро ба кор мебаранд.»

«Дар рӯзҳои Нӯҳ даре баста буд. Дар он вақт Рӯҳи Худо аз насли гуноҳкоре, ки дар обҳои Тӯфон ҳалок шуд, бозпас гирифта шуд. Худи Худо паёми дари бастаро ба Нӯҳ дод: “Рӯҳи Ман ҳамеша бо инсон мубориза нахоҳад бурд, зеро ки ӯ низ ҷисм аст; аммо рӯзҳои ӯ яксаду бист сол хоҳанд буд” (Ҳасй 6:3).»

«Дар айёми Иброҳим даре баста буд. Марҳамат дигар бо сокинони Садӯм илтиҷо намекард, ва ҳамагон, ҷуз Лут бо занаш ва ду духтараш, ба оташе ки аз осмон фиристода шуда буд, нобуд гардиданд.

«Дар рӯзҳои Масеҳ дари баста вучуд дошт. Писари Худо ба яҳудиёни беимони он насл эълон кард: “Инак, хонаи шумо ба шумо вайрона вогузошта мешавад” (Матто 23:38).»

«Ба ҷараёни замон то ба рӯзҳои охир назар афканда, ҳамагон қудрати беинтиҳо ба воситаи Юҳанно эълон намуд: “Инро Он ки муқаддас аст, Он ки ростин аст, Он ки калиди Довудро дорад, Он ки мекушояд ва ҳеҷ кас баста наметавонад; ва мебандад ва ҳеҷ кас кушода наметавонад, мегӯяд” (Ваҳй 3:7).»

«Ба ман дар рӯёи нишон дода шуд, ва ман ҳанӯз ҳам бовар дорам, ки дар соли 1844 дари баста вучуд дошт. Ҳамаи онҳое ки нури паёмҳои фариштаи яқум ва дуҷумро диданд ва он нурро рад карданд, дар торикии вогузошта шуданд. Ва онҳое ки онро қабул карданд ва Рӯҳулқудсро, ки ҳамроҳи эълони он паём аз осмон буд, дарёфт намуданд, ва баъдан имони худро инкор карда, таҷрибаи худро фиреб эълон карданд, ба ин васила Рӯҳи Худоро рад намуданд, ва Ӯ дигар бо онҳо талош намекард.»

«Онҳое ки нурро надида буданд, дар рад кардани он гуноҳе надоштанд. Танҳо ба он табақае, ки нури аз осмон омадари хор шумурда буд, Рӯҳи Худо дастрасӣ надошт. Ва ба ин табақа, ҷунон ки ман гуфтаам, ҳам онҳое дохил мешуданд, ки ҳангоми ба онҳо пешниҳод шудани паём онро қабул кардан нахостанд, ва ҳам онҳое, ки онро пазируфта, баъдан аз имони худ даст кашиданд. Инҳо метавонистанд сурати зоҳирии худотарсӣ дошта бошанд ва худро пайравони Масеҳ эътироф намоянд; аммо ҷун бо Худо пайванди зинда надоштанд, ба асорати фиребҳои Шайтон гирифта мешуданд. Ин ду табақа дар рӯёи нишон дода шудаанд,—онҳое ки нурро, ки аз пайи он рафта буданд, фиреб эълон карданд, ва шарирони ҷаҳон, ки нурро рад карда, аз ҷониби Худо рад шуда буданд. Дар ин ҷо ба онҳое, ки нурро надида буданд ва бинобар ин дар рад кардани он гунаҳкор набуданд, ҳеҷ ишорае нашудааст». Selected Messages, book 1, 62, 63.

«Онҳое ки бо имон Исоро дар қори бузурги қафорат пайравӣ мекунанд, баракатҳои шафоати Ӯро ба манфиати худ қабул менамоянд; аммо онҳое ки нурро, ки ин қори хизмати қоҳинонаро ошкор месозад, рад мекунанд, аз он ҳеҷ суде намебинанд. Яҳудиёне ки нурро, ки ҳангоми омадани нахустини Масеҳ дода шуда буд, рад карданд ва аз имон овардан ба Ӯ ҳамчун Наҷотдиҳандаи ҷаҳон сарпечӣ намуданд, наметавонистанд ба воситаи Ӯ омуриширо қабул кунанд. Вақте ки Исо ҳангоми суғуди Худ бо хуни Худ ба муқаддасҳои осмонӣ даромад, то баракатҳои шафоати Худро бар шогирдонаш фуруд оварад, яҳудиён дар торикии қомил гузошта шуданд, то қурбониҳо ва ҳадияҳои беҳудаи худро идома диҳанд. Хизмати намунаҳо ва сояҳо ба анҷом расида буд. Он даре ки одамон пештар ба воситаи он ба Худо роҳ меёфтанд, дигар қушода набуд. Яҳудиён рад

карда буданд, ки Ёро бо ягона роҳе чӯянд, ки дар он вақт метавонист ёфт шавад, яъне ба воситаи хизмати Ё дар муқаддасгоҳи осмонӣ. Бинобар ин онҳо бо Худо ҳеҷ муоширате наёфтанд. Барои онҳо дар баста буд. Онҳо ҳеҷ донише дар бораи Масеҳ ҳамчун қурбонии ҳақиқӣ ва ягона миёнарав дар назди Худо надоштанд; аз ин рӯ онҳо наметавонишанд аз манфиатҳои шафоати Ё баҳра бардоранд.»

Ҳолати яҳудиёни беимон ҳолати он касонеро дар миёни масеҳиёни эътирофкунанда нишон медиҳад, ки бепарво ва беимонанд ва аз қори Саркоҳини пуррахмати мо қасдан беҳабаранд. Дар хизмати рамзӣ, вақте ки саркоҳин ба Макони Муқаддастарин дохил мешуд, аз тамоми Исроил талаб карда мешуд, ки гирди маъбад ҷамъ оянд ва бо бисёр ҷиддият ҷонҳои худро дар ҳузури Худо фурошан созанд, то омурзиши гуноҳҳои худро бипазиранд ва аз ҷамоат маҳв карда нашаванд. Пас, дар ин Рӯзи зиддинамудии Кафорат то ҷӣ андоза муҳимтар аст, ки мо қори Саркоҳини худро бифаҳмем ва бидонем, ки аз мо ҷӣ гуна вазифаҳо талаб карда мешаванд.

«Одамон наметавонанд, ки он огоҳиро, ки Худо бо раҳмати Худ ба онҳо мефиристад, бечазо рад намоянд. Дар рӯзҳои Нӯҳ паёме аз осмон ба ҷаҳон фиристода шуд, ва наҷоти онҳо ба тарзи муносибати онҳо ба он паём вобаста буд. Азбаски онҳо огоҳиро рад карданд, Рӯҳи Худо аз ин насли гуноҳкор боздошта шуд, ва онҳо дар обҳои Тӯфон ҳалок гардиданд. Дар замони Иброҳим, раҳмат дигар ба сокинони гунаҳкори Садӯм мурочиат накарда, онҳоро ба тавба намехонд, ва ҷуз Лут бо занаш ва ду духтараш, ҳама ба оташе, ки аз осмон фуруд омад, фуру бурда шуданд. Ҳамчунин дар рӯзҳои Масеҳ. Писари Худо ба яҳудиёни беимони он насл эълон кард: “Хонаи шумо ба шумо вайрону ҳолӣ гузошта мешавад”. Матто 23:38. Ва ба рӯзҳои охир назар андохта, ҳамоно Қудрати Беинтиҳо дар бораи касоне эълон мекунад, ки “муҳаббати ростиро барои он ки наҷот ёбанд, қабул накарданд”: “Ва барои ҳамин Худо ба онҳо гумроҳии саҳт хоҳад фиристонд, то ки ба дурӯғ имон оваранд; то ки ҳама касоне ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд, маҳкум гарданд”. 2 Таслӯникиён 2:10–12. Ҷун онҳо таълимоти Қаломӣ Ёро рад мекунанд, Худо Рӯҳи Худро бозмедорад ва онҳоро ба фиребҳое, ки дӯст медоранд, вомегузорад». Муборизаи Бузург, 430, 431.